

Để viết các bài tập làm văn lớp 7 tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu mà chúng tôi sưu tầm và giới thiệu trong bài viết này.

Bài văn mẫu Cảm nghĩ về vui buồn tuổi thơ dưới đây sẽ giúp các em học hỏi và trau dồi vốn từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn mẫu lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Bài văn mẫu Cảm nhận của em về vui buồn tuổi thơ số 1

Ngày xưa, khi còn mới học cấp 1, tôi vẫn suy nghĩ, trăn trở nhiều về những câu hát mà mẹ và chị gái hay hát vu vơ “Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ...”, tôi tự hỏi rốt cuộc cái “tuổi thơ” ấy có gì thú vị mà nhiều người luôn muốn nó quay trở lại đến thế? Bây giờ, lớn hơn một chút, tôi bắt đầu ngỡ ngờ cái “tuổi thơ” là cái gì và hình như, dù tuổi thơ của tôi chưa trôi về thời quá vãng xa xôi thì tôi cũng đã muốn xin một tấm vé về tuổi thơ như chị, như mẹ rồi.

Tuổi thơ thì ra chỉ đơn giản là những buổi sáng được mẹ dắt tay đi đến trường trên con đường quen thuộc rồi thảnh thơi có lúc ngơ ngẩn nhìn một bông hoa đẹp bên vệ đường đang chơi đùa

cùng chú bướm vàng rực rỡ. Thì ra chỉ là niềm nôn nóng và háo hức muốn nhanh chóng đến lớp gặp bạn bè để khoe khoang cho người ta biết tối qua mình đã được đi chơi bờ hồ vui như thế nào, được bố mua cho quả bóng bay, cái cặp tóc đẹp ra sao, sau đó lại nghĩ ra đủ câu chuyện kể và cười phá lên. Thì ra chỉ là mấy lần về quê cứ lịch bạch ôm khur khur cái rồ to hơn cả người mình, chạy theo bà vào vườn hái táo xanh, quả táo nhỏ nhỏ và có mùi thơm tươi mát, thuở đấy tôi bé tí mà có khi phải ăn được mười quả,... Người ta cứ bảo trẻ con thành phố giờ có điện thoại, ti vi hết rồi làm gì có tuổi thơ nữa? Tôi lại nghĩ điều quan trọng không nằm ở thời đó có cái gì hay mà điều vui hơn là giờ nghĩ lại trong tâm hồn đọng lại những gì. Nhất là ở chôn phần hoa đất chật người đông nơi tôi sống, kiếm đâu ra một bãi đất rộng để cùng mấy đứa bạn hàng xóm thả diều, kiếm đâu ra một dòng suối nhỏ để cả bọn nô đùa và uống nước suối mát dịu như trong truyện cổ, cũng chẳng có nhiều cây cỏ thú lớn để chơi trò nắm tay nhau ôm lấy thân cây... Nhưng tôi cá là cái Lan, cái Thu, cái Hà, chẳng có đứa nào là không say mê mấy bộ phim hoạt hình barbie mà chỉ mua đĩa CD mới xem được, cả bọn cứ cuối tuần là lại tụ tập ở nhà tôi hướng đôi mắt đầy ngưỡng mộ và mơ ước mà ngược nhìn những nàng công chúa lộng lẫy trong từng bộ váy dạ hội, đôi lúc còn há hốc mồm vì những phép thuật kì diệu trong phim. Ước ao được làm công chúa ngây thơ ấy của tôi vẫn cứ âm ỉ cháy trong lòng tôi mãi. Thỉnh thoảng nghĩ về chuyện ấy, cứ tự nhiên thấy buồn cười và không hiểu sao lúc đó lại có thể ngây ngô đến vậy. Ấy vậy nhưng dù bây giờ đã lớn rồi, cũng có nhiều khi tôi vẫn ước được làm công chúa thật, liệu những bạn trai lớn lên có còn mơ ước trở thành những tay đua, cầu thủ hay những siêu anh hùng như ngày xưa không?

Tôi biết ơn tuổi thơ biết bao, cho tôi những cái nhìn triu mến của cô giáo mầm non, cho tôi sự hào phóng và chiều chuộng của tất cả mọi người, kể cả đó có là bà chủ cửa hàng tạp hóa khó tính gần nhà! Tôi nhớ rõ bọn trẻ con trong nhóm hay đến trước cửa hàng nhà bà để nô đùa, bà cúi kính lăm cứ thấy chúng tôi là khua tay bảo về mau đừng có làm ồn để bà xem ti vi. Vậy mà cứ sang năm mới là bà lại gọi từng đứa một vào nhà, cẩn thận gói gém mấy đồng tiền vàng bằng sô-cô-la vào từng hộp quà nhỏ với chiếc nơ hồng tỉ mỉ rồi phát cho không sót đứa nào...

Tôi biết tuổi thơ của tôi vẫn chưa đi đến điểm kết thúc, sẽ là quá khoa trương khi một học sinh lớp 7 như tôi nuối tiếc và hoài vọng về quá khứ xa xôi, cho nên tôi chỉ mong mình có thể tiếp tục viết thêm những trang đẹp nhất của tuổi thơ luôn là một quãng thời gian đáng nhớ.

Mẫu văn Cảm nghĩ vui buồn tuổi thơ số 2

Tuổi thơ là gì? Tuổi thơ là nơi một khi đi qua ta không bao giờ có thể trở lại được nữa. Tuổi thơ là nơi chứa đựng những kỉ ức, những kỉ niệm với người thân, với bạn bè trong suốt quá trình con người ta trưởng thành. Tuổi thơ là vô giá, là thứ mà không bao giờ con người có thể mua bán đổi chác. Và đó cũng là nơi chứa đựng biết bao vui buồn, biết bao những cảm xúc thăng trầm trong quãng đời ngắn ngủi của con người.

Tuổi thơ tôi là những niềm vui bất tận. Ngày còn thơ bé, cuộc sống mới thật đơn giản biết bao. Tuổi thơ ai cũng gắn liền với một vùng đất quê hương thân thương. Đó là nơi tôi có thể thỏa thích thả những cánh điều mơ ước vào mỗi buổi chiều tà trên con đê dài rộng lộng gió trời. Đó là nơi có những cánh đồng lúa bát ngát rạo rực sự sống mà mỗi chúng ta đều đã từng theo chân ba mẹ đến để gặt hái, cấy lúa. Đó là dòng nước mát lành trong trẻo của dòng sông quê mà chúng ta hòa vào trong những ngày trời nắng nóng chói chang gay gắt. Mỗi khi có cơn mưa rào đầu mùa là mấy đứa trong xóm tôi lại rủ nhau ra sân chơi trò tạt nước, cùng nhau hòa vào làn mưa mà cảm thấy sảng khoái, rạo rực. Có những ngày tôi cùng lũ trẻ trong xóm men theo những con kênh rạch cạn suốt ngày nắng hè để tìm những chú cá rô lên bờ. Niềm vui như vỡ òa khi cả đám

bắt được những chú cá, những con ốc, con cua cho đầy giỏ. Nhớ nhất những hôm đêm tối trời đã khuya, trăng lên cao sáng một khoảng trời soi chiếu cho lũ trẻ chúng tôi cùng nhau chơi đuổi bắt, chơi rồng rắn lên mây, chơi trốn tìm. Mệt rồi, cả lũ cùng nằm xuống trên chiếc chõng tre của nhà tôi đặt ngoài sân, cùng nhau nghe bà tôi kể những câu chuyện cổ tích, cùng nhau tâm sự đôi khi còn kể cho nhau những câu chuyện ma quái rồi mặt đứa nào đứa nấy tái met đi vì sợ hãi. Những niềm vui cứ thế theo chân tôi đến khi tôi bắt đầu trưởng thành...

Có niềm vui, ắt sẽ có nỗi buồn. Buồn khi bị ba mẹ đánh bằng roi vì đi mãi đi chơi không chịu về nhà. Buồn khi đứa bạn hàng xóm bỗng chuyển đi nơi khác sinh sống để lại tôi bơ vơ một mình. Buồn khi bị bọn trẻ xóm khác bắt nạt trên đũa... Và buồn nhất, đau đớn nhất là trong quãng tuổi thơ ngắn ngủi ấy tôi đã mất đi bà nội- người mà tôi yêu quý, kính trọng nhất nhà. Mỗi khi tôi vui, bà là người đầu tiên tôi tìm đến để chia sẻ. Mỗi khi tôi buồn, bà là người duy nhất tôi tìm về để tâm sự, để được bà vỗ về che chở. Vậy mà ngày hôm ấy, bà đã ra đi mãi mãi... Nỗi buồn ấy đã theo tôi, nó đã khắc vào tim tôi một khoảng trống mà bất cứ ai, bất cứ thứ gì cũng không thể lấp đầy được...

Tuổi thơ tôi là những tháng ngày đáng nhớ. Đó là nơi hội tụ tất cả những cung bậc cảm xúc thân thương vui có, buồn có, đau đớn có, hạnh phúc có... Cuộc đời con người là hữu hạn, nhưng kí ức tuổi thơ lại là vĩnh cửu mà không ai có thể lãng quên được. Nếu có thể, tôi hay bất kì ai đi chăng nữa, nói như nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, có thể thốt lên rằng: “Cho tôi xin một vé về tuổi thơ” để có thể đắm chìm vào thế giới ngọt ngào một lần nữa.

Văn mẫu Cảm nghĩ về vui buồn tuổi thơ lớp 7 số 3

Tuổi thơ là một phần của cuộc sống mỗi người, vui có buồn có. Nhưng khi thời gian qua đi, tất cả những phần kí ức ở lại phía sau đều vô giá. Đối với tôi, chúng mang lại một cảm xúc thật dễ chịu. Xin bạn hãy lắng nghe nó.

Chợt nhớ lại những ngày trưa hè chói chang, ve kêu inh ỏi nghe điếc đầu, nguyên lũ trẻ tám bầy tám tuổi đầu không đội mũ dắt nhau khẽ trò sang vườn nhà hàng xóm. Đứa nào cũng đi chân trần, tự nói rằng mình là bạn thân của nắng và gió, hơn hẳn những đứa con nít thành thị. Mặc dù chỉ là trẻ con, chúng tôi đã hiểu được những thứ có giá trị thật sự trong cuộc sống. Nhưng chẳng ai quan tâm điều đó đâu, vì trước mắt là những trái ổi xanh mướt, mập mạp, to bằng nắm tay người lớn. Hạnh phúc hiện tại của tụi tôi rất thực tế, đó là những thứ lấp đầy cái bụng của mình.

Đó là một triết lý khá buồn cười của những đứa tôi – người tự cho mình là nhà lãnh đạo của cả nhóm (cũng là đầu têu trò hái trộm ổi). Tôi lúc đầu đứng lên chỉ đạo nghe hùng hồn lắm, nhưng khi bị chó rượt thì bị cả đám bỏ lại sau. Buổi trưa đang yên tĩnh bị tiếng cười giòn giã của lũ quỷ nhỏ ấy làm xao động.

Tuổi thơ sẽ mất đi hương vị đậm đà khi không có kỉ niệm buồn. Điềm kém là một ví dụ điển hình. Nhưng từ chính thất bại đó đã bồi đắp thêm kinh nghiệm cho bản thân, từ đó mới có được tôi của hôm nay, một tôi thật sự thành công. Hiếm ai biết được sau bức màn hiện tại là quá khứ đầy lỗi lầm. Khi nhỏ, tôi luôn tự trách mình sao ngốc quá. Rồi theo thời gian, đến độ tuổi biết suy nghĩ chín chắn, tôi hiểu ra rằng tôi đã từng là trẻ con nên có sai cũng không sao.

Hơn cả những gì đang có ở hiện tại, bất kỳ ai cũng có một tuổi thơ dữ dội đầy ắp những kỉ niệm vui buồn. Đối với tôi, những giây phút khiến mình xấu hổ nhất trong quá khứ đã qua đi, giờ chỉ còn lại bốn chữ tuổi-thơ-thân-yêu vô giá mà ai cũng muốn trở lại, kể ra với gió mây. Vũ trụ bao la, không gian rộng lớn, có ai nữ quên tuổi thơ? Có ai nữ quên cái cảm giác khi cắn sâu vào trái ổi ngọt ngào? Nếu bạn quên, xin hãy nhớ lại từng hương vị đó, hương vị của ánh nắng chan hòa, mùi thơm ngào ngạt của bông lúa trĩu nặng ngoài đồng đi, rồi sẽ không bao giờ nhớ một chi tiết nào của chuyến phiêu lưu thú vị thời ấu thơ.

Cuộc đời là một chuyến phiêu lưu dài, những nơi bạn đặt chân qua chính là nhà, và quá khứ cũng vậy. Thực tại mang nhiều lo toan, bộn bề, nhưng sâu thẳm trong trái tim là nơi cất giữ một góc nhỏ với tên gọi tuổi thơ, xoa dịu đi sự vội vã của nhịp sống hiện đại. Trong bạn và tôi đã, đang và sẽ mãi mãi là một đứa trẻ bảy tám tuổi với niềm hạnh phúc con con là lấp đầy cái bụng với thật nhiều ổi xanh hái trộm từ nhà hàng xóm.

Văn mẫu viết TLV Cảm nhận của em về vui buồn tuổi thơ số 4

Thông thường, ai cũng chỉ muốn cuộc đời mình gắn với những niềm vui, chẳng ai lại thích thú trước những nỗi buồn. Thế nhưng khi tất cả những điều vui buồn bỏ lại sau lưng, ta sẽ thấy nhớ và quý quá khứ dù quá khứ đó có cả nỗi buồn. Tuổi thơ đối với tôi không ngọt ngào như viên kẹo tròn, không mơ mộng như một miền cổ tích nhưng lại khiến trái tim ghi nhớ cả một đời. Những vui buồn ngày ấy là những kỉ niệm tươi đẹp nhất trong đời tôi.

Ngày còn nhỏ, thấy các bạn thành thị xúng xính cặp sách, quần áo, đồ chơi đẹp, tôi thấy mình và những đứa trẻ vùng quê sao mà thiệt thòi thế. Chúng tôi chỉ có những bộ quần áo mới khi tết đến, đồ chơi cũng rất ít chủ yếu là những món vụn vặt mà chúng tôi nhặt được. Khi đủ khôn lớn tôi chợt thấy mình may mắn khi chúng tôi sinh ra và lớn lên ở vùng quê, nơi tôi có thể thỏa thích thả những cánh diều mơ ước. Tôi gửi những niềm vui nỗi buồn của mình trên những cánh đồng lúa bát ngát, hòa vào dòng nước mát rượi của dòng sông và lăn bên trong từng trận cười giòn tan hay những giọt nước mắt của cô bé dỗi hờn. Ngày ấy, có một cô bé háo hức đợi cơn mưa đầu mùa để rủ đám bạn trong xóm chơi trò tạt nước, rồi theo những con kênh rạch cạn suốt ngày nắng hè để tìm những chú cá rô lên bờ. Niềm vui bắt được những chú cá vượt cạn, những con ốc, con cua đầy giỏ mà tôi cứ ngỡ như niềm vui của nàng Tấm khi nghĩ về chiếc yếm đào. Lũ trẻ đồng quê chúng tôi chẳng sợ bùn lầy cũng không ngại mưa gió như những đứa trẻ thành thị bây giờ. Có khi cả ngày lặn lội dưới ao xúc từng con tép hoặc những ngày nắng đầu trần đi câu cá mà vẫn không hề bị cảm. Chúng tôi giống nhau ở màu da sạm nắng và mái tóc cháy vàng, đôi chân trần vững chãi duy chỉ có mỗi nụ cười vẫn hiện hữu trong đôi mắt.

Rồi những nỗi buồn bất chợt khiến tôi bao lần bật khóc. Đó là ngày cô bạn thân sát nhà chuyển sang lớp khác, chẳng còn ngồi chung bàn với tôi dù chúng tôi vẫn gặp nhau mỗi ngày sau giờ đi học. Cô bạn ấy là cả một miền ký ức với tôi. Chúng tôi cùng nhau lớn lên, cùng nhau xây ngôi nhà mơ ước dưới gốc me, gốc khế. Cùng nhau đi qua những tháng năm buồn vui của tuổi thơ và cùng hẹn ước mai sau lớn lên vẫn là những người bạn tốt. Hay những lần chơi trò rượt đuổi mãi chẳng bắt được ai, cô bé hay hờn dỗi ấy đã khóc một mình bên đồng rơm khô khiến cả đám bạn phải năn nỉ, chọc cười. Nỗi buồn của tuổi thơ tôi cũng có lúc vỡ òa trong thương nhớ. Đó là lần mẹ tôi về quê ngoại phụ ngoại thu hoạch vườn cây suốt một tháng trời. Tôi đếm từng ngày, mong từng đêm có khi còn mơ thấy mẹ về mang rất nhiều đồ chơi cho tôi. Nhưng những nỗi buồn ấy chẳng khác gì những bong bóng nước, nó dễ xuất hiện theo mỗi cơn mưa và cũng dễ tan vỡ đi trong phút chốc. Không giống như người lớn, những đứa trẻ chúng tôi sẽ cười thật to thật vui khi hạnh phúc và khóc òa khi buồn phiền. Chúng tôi chẳng biết gặm nhấm nỗi buồn vì ngày mai lại là một ngày mới.

Dù hôm nay tôi đã xa quê hương, xa những buồn vui tuổi thơ nhưng kí ức ấy vẫn nằm yên trong một góc tâm hồn. Mỗi khi gặp chuyện gì không vui tôi cố gắng nhớ lại những nụ cười đã mất và an ủi bản thân rồi sẽ vượt qua. Kí ức tuổi thơ dù vui hay buồn vẫn rất quan trọng trong đời mỗi

con người, vì thế hãy để những đứa trẻ của chúng ta hôm nay được tự do trong vùng trời của ước mơ riêng chúng.

Mẫu bài văn Cảm nhận của em về vui buồn tuổi thơ số 5

Ôi! Thời gian sao trôi qua nhanh thật đấy. Mới tung tăng vui chơi, vô tư thì giờ đây tôi đã là học sinh lớp bảy rồi. Tôi thực sự rất nhớ những chuyến vui chơi của tôi lúc nhỏ. Lúc ấy, chẳng cần phải suy nghĩ gì nhiều và tuổi thơ của tôi là những chuỗi ngày đáng nhớ.

Tết trung thu vừa rồi đã khiến tôi sực nhớ đến chuyện lúc tôi bốn tuổi. Ngày trước Tết trung thu, ba mẹ dắt tôi đi mua lồng đèn. Đường phố đông nghịt người. Khó khăn lắm, cả nhà tôi mới chen vào được một tiệm bán lồng đèn. Đứng trước những chiếc lồng đèn đủ màu sắc, đa dạng về hình dạng, kiểu dáng tôi hoa cả mắt. Ba bảo: “Văn! Con lựa một chiếc đi”. Chà chà, biết lấy chiếc nào đây? Nhìn quanh ca tiệm rồi lên tiếng rất nhỏ chỉ đủ để mình tôi nghe: “Con muốn mua hết!”. “Sao, lựa nhanh đi con” - Mẹ tôi thúc giục. Lại đứng nhìn quanh một lần nữa, lần này tôi phát hiện chú bướm màu hồng xinh xinh đang núp bên anh Siêu nhân, vốn thích màu hồng, vừa thấy nó là tôi chỉ vào nó và đòi mua nó cho bằng được. Chú bán hàng lấy bé Bướm ra cho tôi. Ôi! Nó dễ thương làm sao ấy. Mặc dù nó không to như con bướm bên tiệm kia, nhưng nó thật sự rất ấn tượng đối với tôi. Cả thân nó màu hồng, đôi cánh hồng nhạt, thêm vào đó là những sợi dây tua rua trông thật là thích mắt. Hai cọng râu cong cong rất đáng yêu. Nó là lồng đèn điện tử, mỗi lần tôi bật công tắc lên là nó chạy vòng vòng, ánh sáng rực rỡ cả xung quanh. Tôi thích lắm các bạn à!

Đêm đó tôi cảm thấy rất vui. Tối đến, tôi không tài nào ngủ được. Nằm trên chiếc giường nhỏ bé, tôi cứ xoay qua xoay lại, trần trọc mãi. Có vô số câu hỏi đặt trong đầu tôi: “Tết trung thu là như thế nào nhỉ?”, “Có vui không ta?”, ...suy nghĩ miên man rồi cuối cùng tôi cũng ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau vừa tỉnh giấc, tiếng ồn vang lên ở ngoài rộn vang cả khu xóm, à, thì ra là đám con nít trong xóm đang chuẩn bị cho tối nay Tết trung thu ấy mà. Vừa thấy tôi bước xuống phòng khách, mẹ cầm trên tay chiếc đèn màu đỏ nhạt lai vàng, nói: “Văn! Thử xem bộ này có hợp với con không?”. Áo mới, a, đã quá đi mất. Tôi bỗng trở nên thích cái Tết này hẳn. Có đồ chơi mới nè, có quần áo mới nữa nè, còn được thưởng thức món bánh trung thu thơm ngon nữa chứ. Tối đến, con hém yên ắng thường ngày bỗng trở nên náo nhiệt hẳn, những chiếc lồng đèn của mọi người hòa hợp lại tạo nên nhiều màu sắc và đầy thú vị. Những bài hát trung thu vang lên, những

đưa trẻ con xách theo lồng đèn của mình chạy vòng vòng trong hẻm. Người lớn thì dọn đồ ăn, trà bánh ra gần cửa để ngắm trăng, trò chuyện. Giờ đây những khoảnh khắc ấy vẫn còn đọng mãi trong lòng tôi.

Mong rằng, những truyền thống văn hóa tốt đẹp này sẽ luôn được mọi người trân trọng và giữ gìn.